

JAN POLKOWSKI

Üljön el a lárma

*Az örökkévalóság hosszú történet,
csak egy szó, amíg elhamvadnak a könyvtárak,
amíg kitelepítik a falut, az csak kezdete a gondolatnak
(a tűz hadarva suttog), amíg elégnék a kofferek,
rokonok képei, szoknyák, a kiscipők – az csak kitátása a szájnak.*

*A meg nem született gyermeknek felednie kell anyanyelvét,
a pernyének új városnévről kell döntenie,
a rozda új himnuszt kell költsön a népnek,
a besúgónak és a pókhálónak asztalhoz kell ülnie,
hogy ragacsos ajakkal illesse a kelyhet és a kenyeret.*

*A szavak csak akkor kelnek lassan vándorútra,
lelnek rá újra kimerülten a csontbőr állatokra,
érintik meg csendben a nyomorult embereket.*

Átmentél rajtam

*Átmentél rajtam, miként ha saját
tested árnyán, mint az évek óta tömegben álló
elhagyott ház hűvösén.*

*Az idő mindkét peremén hajléktalan
árnyék, átvág a puszta szobákon, a szétmállott órák, évek
porán, az éjszakai lázálomban panaszkodó
fenyőlépcsőkön, melyek az újjászületés pillanatát keresik.*

*A sötét vér mélyében parázslík
a hátat fordító asszony nyoma.*

*Tüzet raktál a sparheltben, és árnyad
egyre zsugorodik a megszürcült, kihűlt emlékezetben.*

*A manzárd ablakterében reménytelenül vergődik a bezárt madár.
Az arcokon mindig ott marad
a hamu, a hánykolódó álomígéret, a beteljesedett
félelem.*

*Nyisd ki az ablakot,
térj vissza
(szabadság).*

Kovács István fordításai